

SENATUL ROMÂNIEI

Nr. II. 3222 / 10-07-2025

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
REGISTRATURĂ JURISDIȚIONALĂ

NR. 8680 / 10 JUL 2025

R O M Â N I A
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ
CABINETUL PREȘEDINTELUI

Palatul Parlamentului

Calea 13 Septembrie nr.2, Intrarea B1, Sectorul 5, 050725, București, România

Telefon: (+40-21) 313.25.31; Fax: (+40-21) 312.54.80

Internet: <http://www.ccr.ro> E-mail: pres@ccr.ro

Dosar nr.1665A/2025

București, Biroul permanent al Senatului

L. 373 / 10. 7. 2025

Domnului
MIRCEA ABRUDEAN
Președintele Senatului

Vă comunicăm o copie a Deciziei Curții Constituționale nr.296 din 29 mai 2025, prin care Curtea Constituțională, cu unanimitate de voturi, a admis obiecția formulată de Președintele interimar al României și a constatat că Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.73/2024 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ, precum și pentru completarea art.2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative este neconstituțională, în ansamblul său.

Primiți, vă rog, Domnule Președinte, asigurarea deplinei noastre considerații.

PREȘEDINTE,

MARIAN ENACHE

ROMÂNIA
CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

Dosar nr.1665A/2025

DECIZIA nr.296
din 29 mai 2025

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.73/2024 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ, precum și pentru completarea art.2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative

Marian Enache	- președinte
Mihaela Ciochină	- judecător
Cristian Deliorga	- judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	- judecător
Laura-Iuliana Scântei	- judecător
Gheorghe Stan	- judecător
Livia Doina Stanciu	- judecător
Simina-Elena Tănăsescu	- judecător
Varga Attila	- judecător
Claudia-Margareta Krupenschi	- magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluținarea obiecției de neconstituționalitate a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.73/2024 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ, precum și pentru completarea art.2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, obiecție formulată de Președintele interimar al României, domnul Ilie Bolojan.

2. Sesizarea de neconstituționalitate a fost transmisă cu Adresa nr.2CP1/415 din 25 aprilie 2025, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr.4732 din 25 aprilie 2025 și constituie obiectul Dosarului nr.1665AI/2025.

3. **În motivarea obiecției de neconstituționalitate** se susține, în esență, că legea criticată contravine principiului bicameralismului și principiului legalității, astfel cum acestea sunt consacrate de art.1 alin.(5), art.61 alin.(2), art.73 alin.(3) lit.m), art.75 și art.76 alin.(1) și (2), art.136 și art.147 alin.(4) din Constituție.

4. Prin legea criticată a fost aprobată Ordonanța de urgență a Guvernului nr.73/2024 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ, precum și pentru completarea art.2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, prin care au fost modificate dispozițiile Codului administrativ referitoare la echivalarea funcțiilor publice specifice cu funcțiile publice generale, în sensul transformării funcțiilor de șef birou în funcții de șef serviciu, respectiv a funcțiilor de șef serviciu în funcții de director în cadrul Inspectoratului de Stat în Construcții. Intervenția legislativă a fost generată, pe de o parte, de intrarea în vigoare a Legii nr. 296/2023 privind unele măsuri fiscal-bugetare pentru asigurarea sustenabilității financiare a României pe termen lung, care a desființat funcția publică de conducere de șef birou, și, pe de altă parte, de reorganizarea inspectoratelor județene de stat în construcții, prin echivalarea funcției publice de inspector-șef județean cu funcția publică generală de conducere de șef serviciu.

5. Totodată, prin același act normativ criticat, art.2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative a fost completat cu două noi alineate vizând gestionarea participațiilor statului la societățile din domeniul energiei prevăzute de art.2 alin.(7) din această ordonanță, precum și instituirea unor reguli privind transferul de acțiuni deținute de statul român din

administrarea Ministerului Energiei în administrarea unei instituții publice, transfer aprobat de Guvern, prin hotărâre. În viziunea inițiatorului, se creează cadrul necesar pentru realizarea unor transferuri de acțiuni într-un mod organizat și eficient, permițând adaptarea rapidă la schimbările necesare în administrarea participațiilor statului, în funcție de contextul economic și strategic al momentului.

6. Procesul legislativ de adoptare a legii criticate este marcat de adoptarea propunerii legislative de către Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, fără modificări și completări, în timp ce Camera Deputaților a introdus trei amendamente și a adoptat legea definitiv.

7. Dintre cele trei amendamente, două sunt justificate prin rațiuni de tehnică legislativă, însă al treilea vizează modificarea art.364 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, care reglementează excepțiile de la regulile privind procedura de vânzare a bunurilor din domeniul privat. Amendamentul introdus de Camera Deputaților introduce un drept de preempțiune la cumpărarea terenurilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale și pentru titularii de licențe ori permise de exploatare care desfășoară activități miniere pe respectivele terenuri.

8. Introducerea acestui amendament sub forma articolului unic din legea criticată a fost motivată de faptul că situația titularilor licențelor sau permiselor de exploatare care desfășoară activități de exploatare minieră este similară cu cea a constructorilor de bună-credință care au ridicat construcții pe terenurile din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale, categorie care, la rândul său, beneficiază în prezent de un drept de preempțiune la cumpărare pentru terenurile pe care au construit, cu exceptarea acestor vânzări de la procedura de licitație publică.

9. Or, instituirea unui nou drept de preempțiune pentru titularii de licențe sau permise de exploatare miniere, circumscris domeniului regulilor privind exercitarea dreptului de proprietate privată a statului ori a unităților administrativ-teritoriale, nu are legătură și nici nu reprezintă un domeniu conex cu obiectul de reglementare al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 73/2024, și anume echivalarea unor funcții

publice din cadrul Inspectoratului de Stat în Construcții, respectiv gestionarea acțiunilor statului la societățile prevăzute de art. 2 alin. (7) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2020. Modificările aduse au scopuri diferite, iar instituirea lor afectează unicitatea reglementării în materie, ca exigență a tehnicii legislative stabilită de prevederile art.14 alin.(2) din Legea nr.24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

10. Curtea Constituțională are o bogată jurisprudență prin care a valorificat normele de tehnică legislativă statuând că prin respectarea acestora se asigură sistematizarea, unificarea și coordonarea legislației, precum și conținutul și forma juridică adecvate pentru fiecare act normativ, caracteristici care, la rândul lor, concură la asigurarea unei legislații care respectă principiul securității juridice, având claritatea și previzibilitatea necesare (Decizia nr.732 din 16 decembrie 2014 și Decizia nr.30 din 27 ianuarie 2016).

11. Totodată, Curtea Constituțională a arătat că prin completarea unui proiect de lege cu alte norme, străine de obiectul de reglementare și de scopul urmărit de inițiatori, se creează în mod deliberat un act normativ eterogen, fără unitate normativă și conceptuală, care vizează relații sociale variate, în contradicție cu principiul legalității și al securității juridice (Decizia nr. 421 din 28 septembrie 2022, paragraful 47).

12. Autorul sesizării consideră că aceste considerente de principiu extrase din jurisprudența constituțională sunt aplicabile *mutatis mutandis* și în cazul prezentei legi deduse controlului de constituționalitate.

13. Astfel, modificările care nu se circumscriu reglementărilor avute în vedere de prima Cameră sesizată, care a adoptat o formă identică cu cea a inițiatorului, extind în mod nejustificat sfera de reglementare a legii și modifică scopul și domeniul său de aplicare. O astfel de intervenție, fără nicio conexiune logică cu obiectul inițial de reglementare, contravine art. 1 alin. (5) din Constituție în dimensiunea sa referitoare la previzibilitatea legii și la respectarea principiului securității juridice.

14. Dintr-o altă perspectivă, prin modificările aduse de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, se încalcă și principiul bicameralismului, consacrat de art.61 alin.(2) și art.75 din Constituție, astfel cum a fost dezvoltat în jurisprudența prin care instanța de contencios constituțional a stabilit și criteriile esențiale care, îndeplinite cumulativ, configurează cazurile de încălcare a principiului bicameralismului, și anume: deturnarea scopului inițial al legii de la finalitatea urmărită de inițiator, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului, pe de o parte, și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului (Deciziile nr.710 din 6 mai 2009, nr.413 din 14 aprilie 2010, nr.1533 din 28 noiembrie 2011, nr.1 din 11 ianuarie 2012, nr.624 din 26 octombrie 2016, nr.62 din 13 februarie 2018 sau nr.3 din 13 ianuarie 2021).

15. Din perspectiva scopului original al propunerii legislative, se arată că acesta vizează, potrivit expunerii de motive, echivalarea unor funcții publice specifice cu funcțiile publice generale din cadrul Inspectoratului de Stat în Construcții și crearea cadrului normativ necesar realizării unor transferuri de acțiuni deținute de statul român într-un mod organizat și eficient, permițând astfel adaptarea rapidă la schimbările necesare în administrarea participațiilor statului, în funcție de contextul economic și strategic al momentului. Așadar, obiectivul inițiatorului, însușit de Senat prin adoptarea tacită a formei depuse de acesta, a fost intervenția asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ – dar strict din perspectiva echivalării funcțiilor respective – și, respectiv, asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr.212/2020. Or, faptul că cea de-a doua Cameră a intervenit tot asupra Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 nu înseamnă că este respectat scopul inițial al legii, în sensul de voință politică a autorilor propunerii legislative sau de filosofie, de concepție originară a actului normativ, întrucât domeniul regulilor privind exercitarea dreptului de proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, cu stabilirea modalităților de exercitare a dreptului de

proprietate privată, a regulilor speciale privind procedura de vânzare a bunurilor din domeniul privat și a excepțiilor de la aceste reguli, nu are vreo legătură cu echivalarea funcțiilor publice.

16. Cât privește condiția referitoare la existența unor deosebiri substanțiale de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului, se arată că în Camera decizională a fost adoptat un amendament într-un domeniu nou, neavut în vedere nici de inițiatori, nici de prima Cameră, domeniu cu un impact semnificativ asupra exercitării dreptului de proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale.

17. Astfel, regimul juridic al activităților miniere este reglementat în prezent de Legea minelor nr.85/2003, care prevede în detaliu dobândirea folosinței și accesul la terenurile pe care se efectuează activități miniere, regimul de punere în valoare a resurselor minerale, drepturile și obligațiile titularilor de licențe sau permise de exploatare și alte reglementări relevante care alcătuiesc, în ansamblul lor, regimul juridic special al acestui tip de activități.

18. Potrivit art. 364 alin. (3) din Codul administrativ, alte excepții de la procedura licitației publice se pot stabili prin legi speciale. Or, excepțiile de la regulile privind procedura de vânzare a bunurilor din domeniul privat au fost reglementate în mod strict și limitativ, legiuitorul asigurând în acest fel o protecție suplimentară a proprietății private a statului și o garanție izvorâtă din art.136 din Constituție. Autorul sesizării susține că regimul juridic distinct, impactul unei astfel de modificări, domeniul în care aceasta intervine, derogarea de la procedurile licitației publice sunt tot atâtea argumente în favoarea existenței unor deosebiri substanțiale între forma inițiatorilor, adoptată tacit de Senat, și cea adoptată de Camera Deputaților.

19. Referitor la al treilea criteriu enumerat în analiza respectării principiului bicameralismului, se susține că există o configurație semnificativ diferită între formele adoptate de cele două camere ale Parlamentului, întrucât forma adoptată de Camera decizională cuprinde un articol suplimentar față de forma inițiatorilor și a Senatului.

Nu este însă important numărul articolelor modificate sau completate, sub aspect cantitativ, ci importantă este substanța reglementării, Curtea Constituțională reținând, de exemplu, prin Decizia nr.62 din 13 februarie 2018, existența unei configurații semnificativ diferită chiar și în situația în care o propunere legislativă adoptată de Camera de reflecție cuprindea un articol, iar forma adoptată de Camera decizională cuprindea două articole.

20. În concluzie, se apreciază că legea dedusă controlului de constituționalitate încalcă, prin modul de adoptare, principiul bicameralismului.

21. Cât privește neconformitatea aceleiași legi față de exigențele cuprinse în art.73 alin.(3) lit.m), art.75 și art.76 alin.(1) și (2), art.136 și art.147 alin.(4) din Constituție, se susține, în esență, că legea criticată a fost adoptată ca lege ordinară, deși, ca urmare a intervenției Camerei decizionale, care vizează regimul juridic general al proprietății, aceasta se plasează, în realitate, în domeniul legilor organice.

22. Legea criticată instituie un drept de preempțiune pentru titularii licențelor sau permiselor de exploatare asupra terenurilor pe care se desfășoară activități miniere pe bază de licență ori permis de exploatare. Acestui drept de preempțiune îi corespunde, în mod corelativ, obligația statului sau a unităților administrativ-teritoriale, după caz, în calitate de titulari ai dreptului de proprietate privată asupra terenurilor respective, de a-l respecta. Obligația vânzătorului de respectare a dreptului legal de preempțiune grevează asupra dreptului de proprietate ca modalitate de exercitare a prerogativei dispoziției. Dreptul de preempțiune reprezintă, așadar, o limită legală a dreptului de proprietate, iar ansamblul limitelor legale ale exercitării dreptului de proprietate asupra unui bun – prevăzute de Constituție, dar și de acte normative cu forță inferioară – constituie regimul juridic al aceluși bun.

23. Plecând de la distincția operată în jurisprudența Curții Constituționale între regimul general al proprietății, care impune reglementarea prin lege organică, și regulile specifice pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate care pot fi stabilite prin legi ordinare, la fel ca unele modalități de transfer al dreptului de

proprietate (Decizia nr. 432 din 5 octombrie 2022, paragraful 41), se arată că, în cazul de față, criteriul material este determinant pentru a stabili natura legii. Or, se apreciază, în acord cu jurisprudența menționată a Curții Constituționale, că o lege care va cuprinde condiții *ad validitatem* de transfer al dreptului de proprietate asupra unei categorii importante de terenuri aflate în proprietatea privată a statului sau a unității administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere pe bază de licență ori permis de exploatare, condiții ce constau în obligația respectării dreptului de preempțiune, trebuie calificată ca o lege organică.

24. Indiferent de titularul dreptului de proprietate asupra lor, terenurile pe care se desfășoară activități miniere sunt supuse regimului de punere în valoare a resurselor minerale, neputându-se susține ideea că regulile specifice pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate în ceea ce le privește reprezintă o realitate juridică de o importanță redusă. Dimpotrivă, desfășurarea activităților miniere în baza unor licențe sau permise – ca ansamblu de lucrări privind prospecțiunea, explorarea, dezvoltarea, exploatarea, prepararea, prelucrarea, concentrarea, comercializarea produselor miniere, conservarea și închiderea minelor, inclusiv lucrările aferente de refacere și reabilitare a mediului –, care va permite achiziționarea terenurilor respective în condiții preferențiale, reprezintă aspecte ce evidențiază o valoare socială semnificativă atât anterior, cât și ulterior operațiunii de vânzare-cumpărare.

25. În plus, prin raportare la domeniul vizat, Legea minelor nr. 85/2003 a fost ea însăși adoptată ca lege organică, aceasta cuprinzând o serie de dispoziții față de care, aplicând criteriul material, se justifică din mai multe perspective o astfel de natură a legii.

26. De asemenea, chiar dispozițiile art.355 din Codul administrativ stabilesc că bunurile care fac parte din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se află în circuitul civil și se supun regulilor prevăzute de Codul civil, dacă prin lege nu se prevede altfel. Or, dreptul comun în materia dreptului de preempțiune îl constituie dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil – lege organică –, iar

exigențele de tehnică legislativă dispun că derogarea se poate face numai printr-un act normativ de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază, potrivit art. 63 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative.

27. Dintr-o altă perspectivă, instituirea unui drept de preempțiune pentru aceste terenuri implică și o derogare de la procedura de vânzare a terenurilor respective prin licitație publică, prin regula stabilită la art. 363 alin. (1) din Codul administrativ. Or, modalitatea de vânzare a bunurilor din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ teritoriale, în virtutea dreptului de dispoziție, reprezintă, de asemenea, un element al regimului general al proprietății, în conformitate cu art. 73 alin. (3) lit. m) și art. 136 din Constituție.

28. În privința unor modificări legislative care creează un regim diferit pentru o categorie importantă de terenuri, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a reținut că acest lucru poate crea o breșă semnificativă în aplicarea unitară a regimului juridic general al proprietății. Totodată, introducerea pentru prima dată în Camera decizională a unor reglementări suplimentare față de forma inițială a legii determină modificarea naturii juridice a propunerii legislative în cursul procedurii parlamentare de legiferare, prin însuși conținutul său juridic și impactul creat în sfera regimului juridic al proprietății (Decizia nr. 432 din 5 octombrie 2022, paragrafele 45 și 46).

29. În cazul legii criticate, amendamentul adus în Camera Deputaților, Camera decizională, a produs acest efect și a transformat automat natura juridică inițială a legii, plasând-o în categoria legilor organice. Adoptarea legii ca lege ordinară s-a realizat, astfel, cu nesocotirea regimului juridic al legilor organice și a nesocotit, totodată, caracterul obligatoriu al deciziilor Curții Constituționale, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție. În același timp, normele juridice nou-introduse sunt lipsite de claritate, încălcând standardele de calitate a legii cuprinse în art.1 alin.(5) din Constituție, deoarece nu rezultă în mod clar dacă de dreptul la preempțiune beneficiază

toți titularii licențelor sau permiselor de exploatare ori doar cei care dețin construcții pe terenurile respective.

30. În conformitate cu dispozițiile art.16 alin.(2) din Legea nr.47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, obiecția de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a transmite punctele lor de vedere.

31. **Guvernul** apreciază că obiecția de neconstituționalitate este întemeiată. În ceea ce privește critica referitoare la principiul bicameralismului, se arată că, într-adevăr, Senatul a adoptat o formă a proiectului de lege ce viza doar aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.73/2024, fără alte modificări sau completări, în timp ce forma adoptată definitiv la Camera Deputaților a avut în vedere instituirea unui drept de preempțiune pentru titularii de licențe sau permise de exploatare miniere, circumscris domeniului regulilor privind exercitarea dreptului de proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale. Or, această procedură de adoptare creează premisele unor vicii de neconstituționalitate în raport cu prevederile art.61 alin.(2) și ale art.75 din Constituție.

32. Totodată, legea criticată aduce în discuție și principiul unicității de reglementare, relevante fiind considerentele din jurisprudența în materie a Curții Constituționale, prin care s-a statuat, în esență, că procedura specială de aprobare a unei ordonanțe de urgență impune Parlamentului, la încuviințarea acesteia prin lege, să se limiteze la obiectul acesteia, fără a putea promova soluții legislative ce nu se circumscriu obiectului de reglementare al ordonanței sau nu sunt în legătură cu acesta. Aplicând aceste considerente la cauza de față, se consideră că actul normativ criticat a fost adoptat și cu încălcarea art.115 alin.(7) și a art.1 alin.(5) din Constituție.

33. Cu referire la incidența dispozițiilor art.73 alin.(3) lit.m) din Constituție în sensul că legea criticată trebuia adoptată ca lege organică, și nu ca lege ordinară, Guvernul reiterează jurisprudența Curții Constituționale privind, în esență, rangul legii

prin care se reglementează regimul juridic general al proprietății, publică sau privată, ori prin care pot fi modificate norme juridice de natura legii organice sau ordinare.

34. În sfârșit, în raport cu critica potrivit căreia modificările aduse asupra art.364 alin.(1) și (2) din Codul administrativ prin legea atacată sunt lipsite de claritate și contrare standardelor de calitate a legii ce decurg din art.1 alin.(5) din Constituție, sunt indicate și anumite considerente reținute prin deciziile în materie ale Curții Constituționale.

35. Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere cu privire la obiecția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctul de vedere Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legii criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr.47/1992, reține următoarele:

36. **Obiectul controlului de constituționalitate îl constituie Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.73/2024 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ, precum și pentru completarea art.2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, ce cuprinde următoarele prevederi:**

„Articol unic. – Se aprobă Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 73 din 21 iunie 2024 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și pentru completarea art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 589 din 25 iunie 2024, cu următoarele modificări:

- Articolul I se modifică și va avea următorul cuprins:

«Art. I. – Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 364, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(1) Prin excepție de la prevederile art. 363 alin. (1), în cazul vânzării unui teren aflat în proprietatea privată a statului sau a unității administrativ-teritoriale pe care sunt ridicate construcții sau se desfășoară activități miniere pe bază de licență ori permis de exploatare, constructorii de bună-credință ai acestora și titularii licențelor/ permiselor de exploatare beneficiază de un drept de preempțiune la cumpărarea terenului aferent construcțiilor. Prețul de vânzare se stabilește pe baza unui raport de evaluare, aprobat de consiliul local sau județean, după caz.

(2) Proprietarii construcțiilor și titularii licențelor/ permiselor de exploatare prevăzute la alin. (1) sunt notificați în termen de 15 zile asupra hotărârii consiliului local sau județean și își pot exprima opțiunea de cumpărare în termen de 15 zile de la primirea notificării.”

2. La anexa nr. 5¹, numărul curent 6 se modifică și va avea următorul cuprins : (...))”

37. Textele constituționale indicate în susținerea obiecției de neconstituționalitate sunt cele ale art.1 alin.(3) și (5) referitoare la principiul securității juridice și principiul legalității, în componenta referitoare la exigențele de calitate a legii, ale art.16 – *Egalitatea în drepturi*, ale art.61 – *Rolul și structura (Parlamentului)* și ale art.75 – *Sesizarea Camerelor*.

(1) Admisibilitatea obiecției de neconstituționalitate

38. În prealabil examinării obiecției de neconstituționalitate, Curtea Constituțională are obligația verificării condițiilor de admisibilitate a acesteia, prin prisma titularului dreptului de sesizare, a termenului în care acesta este îndrituit să

sesizeze instanța constituțională, precum și a obiectului controlului de constituționalitate.

39. Dacă primele două condiții se referă la regularitatea sesizării instanței constituționale, din perspectiva legalei sale sesizări, cea de-a treia vizează stabilirea sferei sale de competență, astfel încât urmează să fie cercetate în ordinea antereferită, iar constatarea neîndeplinirii uneia dintre ele are efecte dirimante, făcând inutilă analiza celorlalte condiții (Decizia nr.66 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.213 din 9 martie 2018, paragraful 38).

40. Analizând obiecția de neconstituționalitate din perspectiva celor trei condiții de admisibilitate, Curtea constată că aceasta îndeplinește condițiile prevăzute de art.146 lit.a) teza întâi din Constituție.

41. Astfel, sub aspectul titularului dreptului de sesizare, se reține că obiecția de neconstituționalitate este formulată de Președintele interimar al României, domnul Ilie-Gavril Bolojan. Cât privește competența Președintelui interimar al României de a sesiza Curtea Constituțională cu soluționarea unei obiecții de neconstituționalitate în temeiul art.146 lit.a) din Constituție, Curtea observă că această atribuție nu se regăsește printre cele expres enumerate în art.98 alin.(2) din Legea fundamentală, care se referă la atribuțiile pe care Președintele interimar nu le poate exercita pe durata interimatului funcției prezidențiale, ceea ce înseamnă că sesizarea este legal formulată.

42. Termenul în care poate fi sesizată instanța de contencios constituțional, potrivit art.15 alin.(2) din Legea nr.47/1992, este de 5 zile de la data depunerii legii adoptate la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului, respectiv de 2 zile, începând de la același moment, dacă legea a fost adoptată în procedură de urgență. Aceste termene nu sunt însă incidente în ipoteza în care dreptul de sesizare este exercitat de Președintele României, căruia i se aplică prevederile art.77 din Constituție, în sensul că acesta poate sesiza Curtea Constituțională pe durata termenului ipotetic stabilit de art.77 alin.(1) și (3) pentru promulgarea legilor, și anume de 20 de zile, respectiv de 10 zile de la data primirii legii (a se vedea, cu privire la termenul de

promulgare, Decizia nr.67 din 21 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 223 din 13 martie 2018, paragraful 70).

43. Legea supusă controlului de constituționalitate *a priori* a fost adoptată în procedură de urgență la data de 8 aprilie 2025, depusă la secretarii generali ai celor două Camere ale Parlamentului la data de 14 aprilie 2025 și trimisă pentru promulgare Președintelui României la data de 16 aprilie 2025, care, în data de 28 aprilie 2025, a adresat Curții Constituționale prezenta sesizare înăuntrul termenului de promulgare de 20 de zile prevăzut de art.77 alin.(1) din Constituție.

44. În sfârșit, cât privește obiectul sesizării, acesta este reprezentat de o lege adoptată și încă nepromulgată, încadrându-se în ipoteza normativă prevăzută de art.146 lit.a) din Constituție și de art.15 alin.(1) din Legea nr.47/1992.

(2) Parcursul legislativ și soluțiile legislative preconizate

45. Proiectul de lege în cauză a fost adoptat de Senat, în calitate de primă Cameră sesizată, la data de 16 septembrie 2024 prin procedura adoptării tacite și de Camera Deputaților, în calitate de Cameră decizională, la data de 8 aprilie 2025.

46. Analizând comparativ formele adoptate de fiecare dintre cele două Camere ale Parlamentului, Curtea constată că forma Senatului este identică cu cea a inițiatorului proiectului de lege (Guvernul) și cuprinde un articol unic, de aprobare pură și simplă a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.73/2024 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, precum și pentru completarea art. 2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.589 din 25 iunie 2024.

47. Forma definitivă adoptată de Camera decizională aprobă ordonanța mai sus menționată cu o serie de modificări, care vizează, în esență, conținutul normativ al art.I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.73/2024.

48. La rândul său, Ordonanța de urgență a Guvernului nr.73/2024, redactarea în prezent în vigoare, este structurată pe două articole, art.I și II.

49. Art.I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.73/2024 vizează o anexă din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.555 din 5 iulie 2019 , în sensul că dispune modificarea pct.6 din anexa nr. 5¹ – *Echivalarea funcțiilor publice specifice cu funcții publice generale din cadrul unor autorități și instituții publice* din Codul administrativ, punctul 6 din aceasta referindu-se la anumite funcții din cadrul Inspectoratului de Stat în Construcții.

50. Art.II din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.73/2024 a intervenit asupra unui alt act normativ, și anume Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1307 din 29 decembrie 2020, în sensul că a introdus în structura art.2 al acestui act normativ două noi alineate, alineatele (7¹) și (7²), texte care au următoarea redactare: „(7¹) *Exercitarea dreptului de proprietate privată a statului asupra acțiunilor societăților prevăzute la alin. (7) se supune dispozițiilor art. 362 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 5 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 88/1997 privind privatizarea societăților comerciale, aprobată prin Legea nr. 44/1998, cu modificările și completările ulterioare. (7²) În aplicarea prevederilor alin. (7¹), orice transfer de acțiuni deținute de statul român din administrarea Ministerului Energiei în administrarea unei instituții publice implicate se realizează numai la propunerea justificată a Ministerului Energiei și se aprobă de Guvern, prin hotărâre.*”

51. Cu prilejul adoptării definitive a legii de aprobare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr.73/2024, Camera Deputaților a operat o serie de intervenții legislative față de redactarea anterior adoptată de Senat, în sensul modificării art.I din ordonanța

menționată, referitor la Codul administrativ. Modificarea de substanță vizează intervenția asupra art.364 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, marcată prin noul art.I pct.1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.73/2024, celelalte intervenții fiind operate pentru respectarea normelor de tehnică legislativă.

(3) Analiza criticilor de neconstituționalitate

52. În esență, autorul sesizării susține că prin amendamentul admis în Camera Deputaților la adoptarea definitivă a legii criticate, referitor la modificarea art.364 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, prin care se stabilește acordarea dreptului de preempțiune în cazul vânzării unui teren proprietate privată a statului sau a unității administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere, titularilor licențelor/permiselor de exploatare ale acestor terenuri, a fost încălcat principiul bicameralismului, al unicității de reglementare și al legalității, legea fiind totodată adoptată în mod greșit ca lege ordinară, și nu organică.

53. Cu privire la principiul bicameralismului, Curtea reiterează că acesta se întemeiază pe dispozițiile art.61 alin.(2) și ale art.75 din Constituție și semnifică, în esență, că, indiferent de ordinea de sesizare a Camerelor Parlamentului, la elaborarea, dezbateră și adoptarea unei legi contribuie în mod specific ambele Camere ale Parlamentului, legea adoptată fiind opera întregului Parlament, privit ca unică autoritate legiuitoare a țării. Principiul bicameralismului nu înseamnă mimetism, în sensul că fiecare for legislativ ar fi obligat să adopte forme identice ale propunerii legislative supuse procedurii parlamentare de adoptare și că ar fi împiedicat să opereze orice modificare față de forma adoptată de prima Cameră, ci reprezintă expresia unicității autorității sale de reglementare, a loialității și a colaborării constituționale, astfel că fiecare Cameră parlamentară dispune, fiecare separat, dar și într-o modalitate interdependentă, de libertatea și autonomia proprie de reglementare.

54. Limitele principiului bicameralismului au fost stabilite pe calea jurisprudenței constituționale, Curtea Constituțională consacrand o serie de criterii esențiale pentru determinarea cazurilor în care prin procedura parlamentară se încalcă

acest principiu, și anume: pe de o parte, existența unor deosebiri majore de conținut juridic între formele adoptate de cele două Camere ale Parlamentului (criteriul de calitate, de substanță) și, pe de altă parte, existența unei configurații semnificativ diferite între formele adoptate de cele două Camere (criteriul cantitativ). Cu alte cuvinte, o Cameră parlamentară nu este limitată în activitatea sa de reglementare, însă contribuția sa legislativă trebuie să respecte și să se circumscrie, sub aspect calitativ, obiectului, scopului, intenției și filozofiei de reglementare avute în vedere la elaborarea propunerii legislative de către autorii acesteia, exprimată ca atare în expunerea de motive, iar sub aspect cantitativ, intervențiile operate să nu modifice în mod semnificativ configurația/structura inițială a actului normativ adoptat. În ipoteza în care în procesul legislativ una dintre Camere adoptă o dispoziție care, prin conținutul și natura sa, se înscrie în competența decizională a celeilalte Camere, Constituția prevede, la art.75 alin.(4) și (5), așa-numita soluție a întoarcerii legii la respectiva Cameră, astfel încât acesteia din urmă să nu îi fie negat rolul de legislator (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 710 din 6 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009, Decizia nr. 404 din 6 iunie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 580 din 16 iulie 2019, paragraful 77, sau Decizia nr.421 din 28 septembrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1048 din 28 octombrie 2022, paragraful 35).

55. Analizând comparativ formele legii criticate în prezenta cauză, astfel cum a fost adoptată de fiecare dintre cele două Camere ale Parlamentului, în lumina considerentelor principiale de mai sus, Curtea observă că, în procesul legislativ de adoptare a Legii privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.73/2024 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul administrativ, precum și pentru completarea art.2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative, Camera Deputaților a adoptat definitiv legea într-o formă diferită de cea adoptată de Senat.

56. Diferența specifică dintre cele două forme rezidă într-o serie de intervenții, dintre care una singură este de natură substanțială și vizează modificarea art.364 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, în sensul introducerii unei excepții de la prevederile art.363 alin.(1), prin care se acordă un drept de preempțiune, în cazul vânzării unui teren aflat pe proprietatea privată a statului sau a unității administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere, titularilor licențelor/permiselor de exploatare ale acestor terenuri.

57. Celelalte intervenții (trei) sunt de ordin formal și țin de respectarea tehnicilor de reglementare, având în vedere că, în urma introducerii soluției legislative de substanță mai sus menționate, a fost necesară reformularea părții introductive a art.I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.73/2024 astfel încât în legea de aprobare art. I să fie structurat pe 2 puncte – pct.1 cu referire la modificarea art. 364 alin.(1) și (2) și pct.2 cu preluarea textului în prezent în vigoare din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.73/2024 cu referire la modificarea anexei 5¹, nr. crt.6 și a tabelului în formă nemodificată.

58. Dacă în ceea ce privește intervențiile impuse de normele de tehnică legislativă Curtea a reținut în jurisprudența sa că acestea nu ridică probleme de neconstituționalitate din perspectiva încălcării principiului bicameralismului, pentru intervențiile de substanță operate de Camera decizională trebuie verificată condiția existenței unei minime conexiuni sau legături cu materia aflată în procedura de legiferare, astfel încât noua reglementare să se circumscrie, de principiu, obiectului avut în vedere de autorii inițiativei legislative (Decizia nr.421 din 28 septembrie 2022, precitată, paragraful 46).

59. În acest sens, Curtea observă că forma adoptată tacit de Senat, identică cu aceea depusă de Guvern în calitate de inițiator al proiectului de lege pentru aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.73/2024, nu conține nicio reglementare proprie, ci se limitează la aprobarea pură și simplă a ordonanței menționate, fără a se decela

astfel vreo intenție de reglementare a unor aspecte distincte față de cele deja cuprinse în forma în vigoare a ordonanței menționate.

60. Însă, în propria procedură de adoptare a aceluiași proiect de lege, Camera Deputaților a operat direct modificarea art.364 alin.(1) și (2) din Codul administrativ și a introdus o nouă soluție legislativă, referitoare la crearea unei noi excepții de la regula cuprinsă în prezent la art.363 alin.(1), potrivit căreia vânzarea bunurilor din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se face, ca regulă, prin licitație publică.

61. Astfel, în noua redactare a art.364 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, ar beneficia de un drept de preempțiune, alături de constructorii de bună-credință ai unor construcții edificate pe terenul aflat în proprietatea privată a statului sau a unității administrativ-teritoriale, și titularii licențelor/permiselor de exploatare minieră a acestor terenuri. Or, instituirea unei noi categorii de beneficiari ai unui drept de preempțiune la vânzarea unor anumite terenuri aflate în proprietatea privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale nu are nicio legătură cu echivalarea unor funcții publice din cadrul Inspectoratului de Stat în Construcții, materie ce face obiectul de reglementare al pct.6 din anexa nr. 5¹ – *Echivalarea funcțiilor publice specifice cu funcții publice generale din cadrul unor autorități și instituții publice* din Codul administrativ, astfel cum a fost modificată prin art.I din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.73/2024.

62. Prin urmare, Camera Deputaților a legiferat în mod direct și exclusiv asupra unor aspecte străine de materia supusă aprobării prin legea criticată și care nu au făcut obiectul dezbaterii în prima Cameră, ceea ce echivalează cu nerespectarea principiului bicameralismului, consacrat de art.61 alin.(2) și art.75 din Constituție.

63. Autorul sesizării susține în critică și că soluția legislativă adoptată cu încălcarea principiului bicameralismului vizează, totodată, un domeniu cu un impact semnificativ asupra exercitării dreptului de proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, astfel că, în virtutea dispozițiilor art.73 alin.(3) lit.m) din

Constituție, această lege trebuia adoptată ca lege organică, în conformitate cu prevederile art.76 alin.(1) din Constituție, și nu ca lege ordinară.

64. Curtea reține că dispozițiile art.364 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, astfel cum au fost preconizate de Camera decizională, adaugă o nouă categorie de beneficiari ai unui drept de preempțiune la vânzarea unor terenuri proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale. Astfel, la categoria deja existentă a constructorilor de bună-credință care beneficiază de dreptul de preempțiune la vânzarea unor astfel de terenuri pe care aceștia au ridicat construcții, se adaugă și titularii licențelor/permiselor de exploatare minieră, cu referire la terenul pe care aceștia desfășoară activitatea minieră.

65. Dreptul de preempțiune este definit la art.1730 din Codul civil ca fiind dreptul legal sau convențional al unei persoane de a cumpăra cu prioritate un bun. Dreptul de preempțiune limitează – prin lege sau contract – exercitarea plinară a dreptului de proprietate în sensul restrângerii prerogativei dispoziției/*abusus*, ca element esențial al dreptului de proprietate. Dispozițiile art.1730–1740 din Codul civil, privitoare la dreptul de preempțiune, reprezintă cadrul legal general în această materie și sunt aplicabile numai dacă prin lege sau contract nu se stabilește altfel.

66. Curtea reține, pe de o parte, că art.73 alin.(3) lit.m) din Constituție impune legiuitorului să reglementeze regimul juridic general al proprietății exclusiv prin lege organică. Pe de altă parte, art.44 alin.(1) teza finală din Legea fundamentală permite legiuitorului să stabilească limitele și conținutul dreptului de proprietate „*prin lege*”, fără a prevedea expres caracterul organic al acesteia.

67. Prin urmare, în jurisprudența sa Curtea Constituțională a arătat distincția dintre aspectele ce intră în sfera regimului juridic general al proprietății și care sunt de domeniul strict al legii organice, în acord cu art.73 alin.(3) lit.m) din Constituție, și celelalte elemente prin care legiuitorul configurează conținutul și limitele dreptului de proprietate și care pot fi și de nivelul legii ordinare.

68. Curtea a stabilit de principiu că regimul proprietății și al dreptului de proprietate, și încă la nivel general, reprezintă o realitate juridică ce guvernează raporturile juridice de o valoare socială semnificativă, ce reclamă reglementarea printr-o lege organică, pe când regulile specifice pentru exercitarea atributelor dreptului de proprietate reprezintă o altă realitate juridică, de o importanță mai mică, putând fi stabilită prin legi ordinare sau, după caz, prin ordonanțe (Decizia nr.5 din 14 iulie 1992, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 173 din 22 iulie 1992). Regimul juridic general al proprietății, publică sau privată, vizează, ca esență, cele trei elemente ale dreptului de proprietate: posesia, folosința și dispoziția, fiind preponderent un regim de drept privat, însă nu orice modalitate de transfer al dreptului de proprietate se încadrează în domeniul strict limitativ rezervat legii organice (a se vedea Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, paragraful 108, Decizia nr.627 din 15 octombrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.363 din 6 mai 2020, paragraful 28, sau Decizia nr.432 din 5 octombrie 2022, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.1047 din 28 octombrie 2022, paragraful 41).

69. Față de constatările cu valoare de principiu anterior menționate, Curtea urmează să determine, prin aplicarea criteriului material, dacă modificările aduse art.346 alin.(1) și (2) din Codul administrativ prin legea criticată sunt de natură să influențeze regimul juridic general al proprietății astfel încât să se impună reglementarea acestora prin lege organică, în acord cu prevederile art.76 alin.(1) coroborat cu art.73 alin.(3) lit.m) din Constituție.

70. Din definiția prevăzută la art.1730 din Codul civil, rezultă că dreptul de preempțiune conferă un drept de prioritate la cumpărarea unui bun unei anumite persoane, în condițiile stabilite prin lege sau contract. Exercitarea dreptului de preempțiune de către preemptor împiedică astfel vânzarea respectivului bun către orice altă persoană. Aceste trăsături definitorii ale dreptului de preempțiune sunt suficiente pentru a configura rolul central pe care existența *de plano* și exercitarea *in concreto* a

unui drept legal de preempțiune îl poate avea asupra exercitării plenare a dreptului de proprietate, în sensul limitării unuia dintre atributele sale esențiale: dreptul de a dispune. Prin urmare, exercitarea dreptului de preempțiune afectează în mod direct și nemijlocit dreptul de proprietate în dimensiunea sa privind dreptul de dispoziție, ceea ce justifică incidența art.73 alin.(3) lit.m) din Constituție, în sensul că reglementarea unui asemenea beneficiu în favoarea unei anumite categorii de persoane sau a condițiilor în care acesta poate fi exercitat trebuie să aibă loc printr-o lege organică.

71. În ceea ce privește obiectul dreptului de preempțiune stabilit prin legea criticată, Curtea reține că acesta privește terenurile proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere, deci terenuri care, prin resursele lor naturale, au o valoare semnificativă pentru economia și securitatea națională.

72. Referitor la regimul juridic aplicabil domeniului privat al statului și proprietății sale private, Curtea reține că art.355 din Codul administrativ stabilește că bunurile care fac parte din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale se află în circuitul civil și se supun regulilor prevăzute de Legea nr. 287/2009, republicată, cu modificările ulterioare, dacă prin lege nu se prevede altfel. Totodată, dispozițiile art.362–364¹ din același Cod administrativ stabilesc anumite reguli cu privire la exercitarea dreptului de proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale. În ceea ce privește procedura de vânzare a bunurilor din domeniul privat al statului sau al unităților administrativ-teritoriale, aceste dispoziții prevăd reguli speciale, potrivit cărora vânzarea acestor categorii de bunuri se face prin licitație publică, cu respectarea anumitor condiții și principii stabilite în Codul administrativ și doar dacă autoritățile competente apreciază vânzarea ca fiind oportună. În ceea ce privește vânzarea prin licitație publică a bunurilor imobile proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, aceasta se aprobă, de regulă, prin hotărâre a Guvernului sau, după caz, prin hotărâre a consiliului județean,

a Consiliului General al Municipiului București, respectiv a consiliului local al comunei, al orașului sau al municipiului.

73. Așadar, Codul administrativ stabilește o procedură clară și strictă cu privire la vânzarea bunurilor imobile proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, iar dispozițiile introduse prin legea criticată aduc o nouă categorie de beneficiari ai dreptului de preempțiune în cazul vânzării unor terenuri pe care se desfășoară activități miniere autorizate. Prin urmare, chiar și sub aspect cantitativ, nu doar calitativ, această normă introdusă prin legea criticată afectează dreptul de proprietate privată a statului și a unităților administrativ-teritoriale în sensul că noile dispoziții ale art.364 alin.(1) și (2) din Codul administrativ vizează, în realitate, toate terenurile din România pe care se desfășoară activități miniere sub licență și cu privire la care titularii acestor licențe/permise de exploatare vor avea un drept preferențial de cumpărare. La fel ca și în cazul constructorilor de bună-credință pe terenul proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale, și titularii licențelor/permiselor de exploatare minieră vor fi notificați, potrivit art.364 alin. (1) și (2) din Codul administrativ, în termen de 15 zile asupra hotărârii consiliului local sau județean și își vor putea exprima opțiunea de cumpărare în termen de 15 zile de la primirea notificării, prețul de vânzare fiind stabilit pe baza unui raport de evaluare, aprobat de consiliul local sau județean, după caz.

74. Dată fiind specificitatea terenurilor ce formează obiectul dreptului de preempțiune stabilit prin legea criticată, Curtea observă directă incidența a Legii minelor nr.85/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr.197 din 27 martie 2003, lege specială cu caracter organic. Această lege definește termenii utilizați în Codul administrativ (termeni ca „activitate minieră”, „licență” sau „titular”), modalitățile de dobândire a folosinței și accesul la terenurile pe care se efectuează activități miniere, precum și regimul de punere în valoare a resurselor minerale. Prin urmare, trebuie stabilit un anumit grad de corelare între această lege organică și textele în discuție din Codul administrativ, corelare care impune, prin filtrul exigențelor de

tehnică legislativă, inclusiv reglementarea printr-o lege cu forță juridică cel puțin egală cu cea a Legii nr.85/2003, deci printr-o lege organică.

75. Așadar, dată fiind directa conexiune și influență pe care dispozițiile preconizate ale art.364 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, adoptate prin legea supusă controlului de constituționalitate, le au asupra regimului juridic general al terenurilor proprietate privată a statului sau a unităților administrativ-teritoriale pe care se desfășoară activități miniere, Curtea constată că legea criticată trebuia adoptată ca lege organică, și nu ca lege ordinară.

76. În acest context, Curtea Constituțională consideră că nu mai este necesară analiza celorlalte critici de neconstituționalitate formulate în cauză, având în vedere că prin considerentele anterior exprimate s-a constatat că legea supusă controlului de constituționalitate contravine principiului bicameralismului și că aceasta nu a fost adoptată cu respectarea majorității specifice la adoptarea legilor organice, vicii de neconstituționalitate extrinsecă față de care va fi constatată neconstituționalitatea întregii legi. Totodată, constatarea Curții vizează exclusiv legea criticată, și nu conținutul normativ al Ordonanței de urgență a Guvernului nr.73/2024 în vigoare, aprobată prin această lege.

77. Pentru considerentele arătate, în temeiul art.146 lit.a) și al art.147 alin.(4) din Constituție, precum și al art.11 alin.(1) lit.A.a), al art.15 alin.(1) și al art.18 alin.(2) din Legea nr.47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite obiecția formulată de Președintele interimar al României și constată că Legea privind aprobarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.73/2024 pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr.57/2019 privind Codul

administrativ, precum și pentru completarea art.2 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr.212/2020 privind stabilirea unor măsuri la nivelul administrației publice centrale și pentru modificarea și completarea unor acte normative este neconstituțională, în ansamblul său.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Președintelui României, președinților celor două Camere ale Parlamentului și prim-ministrului și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 29 mai 2025.

**PREȘEDINTELE
CURȚII CONSTITUȚIONALE**

Mařian ENACHE

**MAGISTRAT-ASISTENT-ȘEF,
Claudia-Margăřeta Krupenschi**

